

ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS HÖGTIDS- SAMMANTRÄDE Å HOTEL PHOENIX

DEN 14 DECEMBER 1898.

Sedan protokollet från närmast föregående sammanträde uppläst och godkänts, meddelade prof. S. LAMPA, som i början af sammanträdet förde ordet, att styrelsen efter september-sammankomsten i Föreningen invalt följande nya ledamöter: generaldirektören m. m. greve FR. WACHTMEISTER, Stockholm, konservatorn G. KIHLEN, Göteborg, häradshöfdingen G. M. BÄARNHIEM, Kongelf, postexpeditören J. BLAVIER Stockholm, stationsinspektoren J. VIDÉN, Nol och jägmästaren C. G. TIMBERG, Stockholm.

Generaldirektören greve WACHTMEISTER, som hade inträdd såsom ständig ledamot, hälsades af ordföranden såsom för första gången närvarande i Föreningen.

Af förutvarande ledamöter hade apotekaren J. A. BRUN i maj affidit, hvilket nu anmäldes.

Vidare anmälde ordföranden, att reseberättelse inkommit från årets vandringsstipendiat, stud. ANTON JANSSON.

Hälsningstelegram anlände från Föreningens Göteborgskrets, som samtidigt å Hotel Phœnix i Göteborg firade årsdagen af Föreningens stiftelse. Detta telegram upplästes och besvarades.

Ordföranden meddelade, att sällskapet FAUNA äfven detta år skänkt 50 kronor till O. SANDAHL'S fond.

Vid återföretagna val af styrelsemedlemmar för närmaste två år återvaldes de afgangande, nämligen prof. CHR. AURIVILLIUS till ordförande, direktör G. HOLMERZ till medlem och landtbruksinspektör A. LYTTKENS till suppleant i styrelsen.

Till revisorer blefvo likaledes återvalda apotekaren H. G. O. ENELL och notarien i Domänstyrelsen, jägmästare J. H. WERMELIN samt till revisorssuppleant grosshandlaren K. V. Å. KNUTSON. Till klubbmästare utsågs ånyo konservator C. O. ROTH.

Första föredraget för aftonen hölls af prof. S. LAMPA: »Om en för äpplen skadlig malfjäril». Då detta intressanta föredrag redan har influtit i Entomologisk Tidskrift. refereras det ej nu. I öfverläggningen, som uppstod med anledning af detsamma, deltog, förutom föredraganden, direktör A. G. PIHL, prof. AURIVILLIUS och direktör S. A. VON POST. Prof. AURIVILLIUS påpekade, att det vore ovanligt, att en insekt såsom denna öfverginge från en växt till en annan, att densamma möjligen komme att blifva stadigvarande på äpplena, och att den vore långt skadligare än vanliga äpplevecklaren. En orsak till rönnbärens för tidiga affallande och skrumpnande vore en af talaren för några år sedan upptäckt liten larv, möjligen till en stekel (Pteromalid), som lefde inuti fröen, utan att man på dessas yttre kunde märka någon skada. På prof. AURIVILLIUS' förfrågan, huruvida *Argyresthia*-larver i år visat sig sydligare i Sverige, svarade dir. VON POST, att den helt visst åtminstone uppträd i Södermanland och norra Östergötland.

Utom de af E. REUTER förslagna medel mot skadefjäriln rekommenderade prof. LAMPA öfversprutning med kejsargrönt i vatten; dock måste man förut närmare lära känna äggläggningen m. m.

Härefter höll doktor Y. SJÖSTEDT föredrag om sina »fortsatta undersökningar om kornmyggans härjningar på Gotland.»¹

»Dessa undersökningar hade två hufvudsyften, dels att närmare lära känna denna för vårt land nya skadeinsekts utbredning, dels att söka utreda, om — såsom i Norra Amerika och andra länder — mer än en generation under året förekommer af densamma. Undersökningarna hade nu visat, att kornmyggan är spridd öfver större delen af ön i ofantliga mängder; 27 socknar hade besökts och undersökning verkstälts på icke mindre än 71 ställen, hvaraf 53 eller 74,65 % visat sig i mer eller mindre hög grad hafva lidit af kornmyggans angrepp.

¹ Följande referat af föredraget är benäget lämnadt till undertecknad af doktor SJÖSTEDT.

Någon senhöstgeneration torde däremot icke finnas, ty på intet af alla de undersökta fälten hade någon skada iakttagits på den uppkomna höstsäden, hvarpå larver eller puppor i så fall nu skulle påträffats. Ett ytterligare stöd för denna åsikt finnes i det förhållandet, att hvetet nästan alltid stått oskadadt, blott i ett enda fall hade sådant varit angripet, och detta befanns då vara vårhvetet. Under det första besöket på ön, i början af september, iaktogs, att några puppor utkläcktes under resan, och en del myggor framkommo äfven på Entomologiska Anstalten vid Albano, dit kornstubb medfördes, hvilken var besatt med puppor. Ehuru de förvarades i burar under förhållanden, som möjligast noga öfverensstämde med naturen och omkring sig till förfogande hade nyss uppkommen brodd af flera slag, förekom ingen ägg-läggning, utan myggorna dogo efter en kort tid. Redan detta tydde på, att ingen ny generation torde förekomma, något som de på ort och ställe nu företagna undersökningarna ytterligare styrkt.

Såsom medel mot denna insekt vore den förut omnämnda nedplöjningen af sädesstubben att förorda, hvilken måste ske på hösten eller tidigt på våren, innan myggorna ännu utkläckts.»

Byråchefen J. MEVES förevisade härefter några egendomliga missbildningar och färgaberrationer hos *Arctia caja* och *Zygaena meliloti* var. *Stentzii*, fynden gjorda på Vermdön 1898. Ett i fångenskap utkläckt exemplar af den förra hade hvitgula fram- och gula bakvingar, hvilkas eljest djupt svartbruna fläckar endast voro svagt antydda genom brunaktiga skuggningar. Aberrationerna af den senare fjäriln voro tre och utmärkte sig — den ena genom 6 i stället för 5 röda fläckar på framvingarna, den andra genom röda längsstreck på bakkroppens sidor och den tredje genom att hafva det sista abdominalsegmentet rödt på undersidan.

Slutligen anmälde och förevisade byråchefen MEVES E. A. LÖVENDALS för skogsmän och entomologer intressanta arbete: »De danske Barkbiller og deres Betydning for Skov- og Havebruget.»

I sammanhang härmed redogjorde byråchefen MEVES för forskning, som han sista sommaren gjort på experimentell väg för att konstatera, huruvida barkborrarna vore den primära eller blott

den sekundära orsaken till barrträdens utdöende. Försöken hade utförts med *Tomicus chalcographus*, enär *T. typographus* ej kunnat erhållas i lämplig tid i förhållande till svärmningen. Hanar och honor hade insatts i med håll genomborrade bleckaskar, hvilkas öppna sida tätt applicerades till barken på yngre granar, dels friska, dels brutna af föregående vinters snö. Det visade sig efter en tid bestämdt, att inga angrepp skett på de förra, men i de förut skadade träden hade skalbaggarna ätit sig in, gjort gångar och lagt ägg.

Föredraganden ansåg ej sina försök tillräckliga, utan uppmnade till fortsatta sådana i samma riktning, möjligen med variation i detaljerna och synnerligen i orter där »grantorkan» förekomme. Möjligen kunde barkborrharna, när de uppträdde i synnerligen stor mängd, och då de på ett eller annat sätt skadade träden ej räckte till, upprepa sina anfall på de friska, tills dessa ej längre hade förmåga att skydda sig meddelst tillräcklig kådafsöndring.

I sammanhang med detta intressanta anförande utspann sig en lång och liflig öfverläggning mellan föredraganden, dir. VON POST, landbruksinspektören LYTTKENS, jägmästaren BREMBERG och prof. AURIVILLIUS, hvaraf bestyrktes, att barkborrharna hos oss enligt regeln blott angripa förut på ett eller annat sätt skadade träd, men att experiment, sådana som byråchefen MEVES utfört, vore mycket viktiga och borde fortsättas. Dir. VON POST meddelade, att det i Södermanland nästan uteslutande vore *Tomicus*-arten *chalcographus*, som förekomme, att den infinner sig så fort grantorkan uppträdt, att den svärmar kring i mängd de första varmare vårdagarna eller redan i mars, att vissa sjuka, såsom med »innanröta» försedda granar sällan angrepos af barkborrar o. s. v. Landbruksinspektören LYTTKENS framhöll, att efter den svåra novemberorkanen i början af 1870-talet alla rottyckta eller skadade barrträd i hans hemort i Halland starkt angrepos af barkborrar, men att dessa insekter, sedan de af dem angripna träden efter omkring 10 år samtliga voro förstörda eller använda, också togo slut, utan att hafva anfallit friska träd. Jägmästaren BREMBERG hade i Lappmarkerna aldrig sett andra än förut sjuka träd angripna af barkborrar; möjligen kunde dock på mycket mager mark växande träd, som blifvit mindre kådfulla

och mera kraftlösa, angripas. På prof. AURIVILLIUS' fråga, om det brukade inträffa, att skadade barrträd åter repade sig, då de ej angrepos af barkborrar, upplyste byråchefen MEVES, jägmästaren BREMBERG och dir. VON POST, att sådana träd rätt ofta frisknade till, utan att nämnda insekter funno sig och utförde sitt störande arbete.

Filip Trybom.

ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS I STOCKHOLM SAMMANTRÄDE Å GRAND RESTAURANT NATIONAL

DEN 25 FEBR. 1899.

Vid början af sammanträdet tillkännagaf ordföranden, prof. AURIVILLIUS, att styrelsen sedan sammankomsten i december invalt följande nya medlemmar i Föreningen: veterinären E. ARENANDER, landtbrukaren A. G. GULLANDER, litteratören A. PLATIN och doktor P. NEUMAN i Göteborg, kommunalordföranden G. JACOBSSON, Örgryte, godsägaren A. CARLSTEN, Kungälf, löjtnanten greve R. F. MÖRNER, Herrljunga, grosshandlarna R. FRANCKE och O. FRANCKE, tjänstemannen i järnvägsstyrelsen H. ÖBERG, intendenten öfver Kongl. Djurgården, jägmästare F. EDELSTAM, fil. kand. N. HOLMGREN och doktor ALFRED SVENSSON i Stockholm. Doktor SVENSSON var närvarande och hälsades af ordföranden välkommen i Föreningen.

Sedan sista sammanträdet hade Föreningen genom döden förlorat sina medlemmar v. kommissionslandtmätaren B. RICHTER Norberg, och kand. AULIS WESTERLUND, Finland.